

R O Z H O D N U T Í

Nejvyšší správní soud jako soud kárný rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Marie Turkové a členů JUDr. Romana Fialy, Mgr. Ing. Josefa Cingroše, Mgr. Stanislava Moláka, JUDr. Tomáše Homoly a Mgr. Petra Škvainy, o návrhu **ministra spravedlnosti** ze dne 30. 11. 2009, č. j. 515/2009–OJ–SO/2, na zahájení kárného řízení proti **JUDr. I. O.**, soudnímu exekutorovi, Exekutorského úřadu Svitavy, zast. JUDr. Vladimírem Muzikářem, advokátem, se sídlem Havlíčkova 13, Brno, při ústním jednání dne 6. 12. 2010,

t a k t o :

JUDr. I. O.

soudní exekutor Exekutorského úřadu Svitavy,

se podle § 19 odst. 2 zákona č. 7/2002 Sb., ve znění pozdějších předpisů,

z p r o š ť u j e

návrhu ministra spravedlnosti České republiky na zahájení kárného řízení ze dne 30. 11. 2009, č. j. 515/2009–OJ–SO/2, kterým mu bylo kladeno za vinu, že

jako soudní exekutor v řízení vedeném pod sp. zn. 111 EX 1463/08 v rozporu s ustanovením § 109 odst. 1 písm. c) zákona č. 182/2006 Sb., o úpadku a způsobech jeho řešení (insolvenční zákon), v platném znění, které zakazuje provést výkon rozhodnutí či exekuci, která by postihovala majetek ve vlastnictví dlužníka, jakož i jiný majetek, který náleží do majetkové podstaty, vymohl část peněžitého plnění na exekutorský účet dne 21. 8. 2008 (částku 122 711,76 Kč) a poté dne 17. 12. 2008 vyplatil vymožené plnění na účet oprávněných (částku 100 730,26 Kč), tedy v době probíhajících a dosud pravomocně neukončených dvou insolvenčních řízení vedených u Krajského soudu v Hradci Králové, pobočka v Pardubicích, a to zahájeného dne 14. 8. 2008 zveřejněním vyhlášky č. j. KSPA 56 INS 3208/2008-A-3 v insolvenčním rejstříku, a zahájeného dne 15. 12. 2008 zveřejněním vyhlášky č. j. KSPA 48 INS 5095/2008-A-2 v insolvenčním rejstříku, a měl tak porušit povinnost stanovenou právním předpisem, neboť

nebylo prokázáno,

že se stal skutek, pro nějž je kárně obviněný stíhán.

O d ů v o d n ě n í :

Ministr spravedlnosti podal návrh na zahájení kárného řízení proti JUDr. I. O., pro kárné obvinění, kterého se měl dopustit jednáním uvedeným ve výroku tohoto rozhodnutí.

Kárně obviněný se k návrhu na zahájení kárného řízení vyjádřil tak, že je nepochybné, že exekuční příkazy byly vystaveny v době, kdy insolvenční řízení zahájeno nebylo a i usnesení o nařízení exekuce nabylo právní moci před jeho zahájením. Došlo-li poté k zahájení insolvenčního řízení, nelze po exekutoru spravedlivě požadovat, aby prováděl kontrolu ve všech již vydaných exekučních příkazech, a ve všech exekučních spisech, a následně zasílal vyrozumění dotčeným subjektům o zahájení takového řízení. Vyslovil názor, že kárného provinění, které je mu kladeno za vinu pod bodem a) návrhu, se nedopustil. Připustil, že žalobci je nutné dát za pravdu v tom, že výplata vymoženého plnění měla být provedena teprve poté, co insolvenční řízení bylo pravomocně ukončeno. Zůstává však otázkou, zda vyplacením skutečně došlo k porušení citovaných ustanovení, tj. zda pod pojem „exekuce se neprovede“ lze podřadit i pojem vyplacení peněžitého plnění. V této souvislosti odkázal na dostupnou literaturu. V doplnění vyjádření podrobně rozvedl celou situaci a byť připustil jisté pochybení v tom, že poukázal peněžitou částku oprávněnému v době, kdy zahájení insolvenčního řízení nebylo pravomocně skončeno, měl za to, že se nejednalo o závažné porušení povinností soudního exekutora a tento svůj názor obsáhle odůvodnil. Navrhoval, aby byl kárného obvinění zproštěn.

Kárně obviněný se k ústnímu jednání nedostavil, z neúčasti byl omluven advokátkou Mgr. Zuzanou Zapletalovou, i. s. JUDr. Vladimíra Muzikáře s tím, že se k jednání dostavit nehodlá. Obhájkyňe kárně obviněného i kárný žalobce setrvali u jednání na svých stanoviscích. Kárná žalobkyňe vyslovila přesvědčení, že kárně obviněný pochybil, rozhodnutí však ponechala na úvaze soudu. Obhájkyňe kárně obviněného navrhovala, aby byl soudní exekutor kárného obvinění zproštěn.

Ze spisu Okresního soudu v Ústí nad Orlicí sp. zn. 0 Nc 8750/2007, ze spisu Krajského soudu v Hradci Králové, pobočka Pardubice, sp. zn. KSPA 56 INS 3208/2008, ze spisu Krajského soudu v Hradci Králové, pobočka Pardubice, sp. zn. KSPA 48 INS 5095/2008 a ze spisu Exekutorského úřadu ve Svitavách sp. zn. 111 EX 1463/08, bylo zjištěno, že usnesením Okresního soudu v Ústí nad Orlicí ze dne 16. 1. 2008, č. j. 0 Nc 8750/2007 – 5 byla nařízena exekuce ve věci oprávněných H. a M. S. na majetek povinného L. Z. pro pohledávku ve výši 130 000 Kč. Provedením exekuce byl pověřen soudní exekutor Exekutorského úřadu Svitavy JUDr. I. O. Usnesení nabylo právní moci dne 6. 5. 2008.

Dne 29. 4. 2008 byly vydány dva exekuční příkazy proti povinným Luďku a Zdeňce Zajíčkovým na příkázání pohledávky ze dvou účtů u peněžního ústavu ČSOB a. s. Praha. Oba exekuční příkazy nabyly právní moci dne 2. 6. 2008. Dne 22. 5. 2008 byla ČSOB a. s. Praha (dále jen peněžní ústav) vyrozuměna o právní moci usnesení o nařízení exekuce. Dne 14. 8. 2008 bylo zahájeno insolvenční řízení na návrh L. Z., což bylo zveřejněno v insolvenčním rejstříku téhož dne ve 14:50 hod. Podle obsahu spisu byl exekutor JUDr. I. O. o této skutečnosti informován dne 14. 8. 2008 (č. l. A2 spisu sp. zn. KSPA 56 INS 3208/2008). Usnesením ze dne

4. 12. 2008, č. j. KSPA 56 INS 3208/2008-A-31 byl návrh odmítnut, což bylo zveřejněno v insolvenčním rejstříku téhož dne bez uvedení hodiny. V usnesení není uvedeno, že účinky spojené se zahájením řízení zanikají až právní mocí rozhodnutí. Usnesení nabylo právní moci dne 31. 12. 2008. Dne 15. 12. 2008 bylo zahájeno další insolvenční řízení na návrh L. Z., což bylo zveřejněno v insolvenčním rejstříku téhož dne v 11:32 hod. Podle obsahu spisu byl exekutor JUDr. I. O. o této skutečnosti vyrozuměn (č. l. A3 spisu sp. zn. KSPA 48 INS 5095/2008). Usnesením ze dne 17. 12. 2008, č. j. KSPA 48 INS 5095/2008-A7, bylo insolvenční řízení zastaveno, přičemž téhož dne bylo usnesení zveřejněno v insolvenčním rejstříku bez uvedení hodiny. V usnesení není uvedeno, že účinky spojené se zahájením řízení zanikají právní mocí rozhodnutí. Usnesení nabylo právní moci dne 7. 1. 2009.

Mezitím došlo k tomu, že dne 15. 8. 2008 byl vyrozuměn peněžní ústav o nabytí právní moci exekučních příkazů, vydaných dne 29. 4. 2008, což ČSOB a. s., Praha obdržela dne 19. 8. 2008. Podle spisu exekutorského úřadu obdržel soudní exekutor vyhlášku o zahájení insolvenčního řízení ze dne 14. 8. 2008 dne 18. 8. 2008. Podle výpisu z běžného účtu České spořitelny byly peněžité prostředky povinných převedeny na účet exekutora dne 21. 8. 2008. Podle smlouvy o provedení exekuce a určení zálohy na náklady exekučního řízení uzavřené mezi soudním exekutorem a oprávněnými zmocnili oprávnění soudního exekutora výslovně k převzetí pohledávky z účtu povinného u peněžního ústavu na účet exekutora vedený u České spořitelny. Dne 17. 12. 2008 vyplatil soudní exekutor peněžité prostředky oprávněným. Dne 9. 1. 2009 bylo zahájeno další insolvenční řízení a usnesením Krajského soudu v Hradci Králové, pobočka Pardubice, ze dne 23. 2. 2009, č. j. KSPA 56 INS 52/2009-A-12 byl zjištěn úpadek dlužníka L. Z. a na jeho majetek byl prohlášen konkurz.

Dopisem ze dne 28. 5. 2009 podala manželka povinného Z. Z. podnět k prověření nesprávného postupu exekutorského úřadu. V něm se především dovolávala toho, že byly zablokovány a později odčerpány peněžní prostředky z jejich účtů, které náležely pouze do jejího vlastnictví.

V přípisu Ministerstva spravedlnosti ČR, odboru dohledu, ze dne 11. 1. 2010 adresovaném manželce povinného, bylo mimo jiné uvedeno, že ve smyslu § 144 zákona č. 40/1964 Sb., občanský zákoník, pokud není prokázán opak, má se za to, že majetek nabytý a závazky vzniklé za trvání manželství tvoří společné jmění manželů (dále též „SJM“). Uvedené prostředky tak byly součástí společného jmění manželů. Soudní exekutor podle § 42 odst. 1 exekučního řádu ke smlouvám o zúžení společného jmění manželů ani nepřihlíží, rozhodný je pouze zákonný rozsah SJM. Z výše uvedených důvodů byly námitky stěžovatelky shledány bezdůvodnými. Ministerstvo spravedlnosti dále uvedlo, že pokud stěžovatelka namítá, že exekutor neměl pokračovat v exekuci po zahájení insolvenčního řízení, tak je její návrh odůvodněný. Stěžovatelka byla vyrozuměna o tom, že z tohoto důvodu byla na soudního exekutora podána kárná žaloba k Nejvyššímu správnímu soudu.

Kárný soud především zjistil, že návrh byl z hlediska subjektivní a objektivní lhůty podán včas a účinně, neboť byl podán osobou k tomu oprávněnou do šesti měsíců poté, kdy se navrhovatel o kárném provinění dozvěděl (červen 2009), a nejpozději do tří let poté, kdy mělo ke spáchání kárného provinění dojít (srpen, prosinec 2008). Návrh na zahájení kárného řízení došel Nejvyššímu správnímu soudu dne 3. 12. 2009.

Při rozhodování o dané věci vycházel kárný senát z toho, že exekučním řádem přenesl stát část výkonu své moci – specificky moci soudní, již je třeba rozumět soudní řízení počínaje nalézacím až po řízení vykonávací – na soudní exekutory. Jimi sice jsou fyzické osoby, avšak tato skutečnost má význam toliko právně technický či organizačně institucionální.

Z hlediska funkcionálního vykonávají soudní exekutoři státní moc. Tento fakt pak také zdůvodňuje významné ingerence státu do výkonu jejich činnosti formou dohledu, návrhovým oprávněním státu v kárných řízeních a především zdůvodňuje primární odpovědnost státu za škodu způsobenou exekutorem. V tomto směru se postavení exekutorů z hlediska jejich kárné odpovědnosti blíží postavení soudců, byť kárná odpovědnost je v § 116 odst. 2 exekučního řádu vymezena poměrně přísně. Z dikce tohoto ustanovení lze dovodit, že kárným proviněním exekutora je jednání, kterým závažně nebo opětovně poruší povinnost stanovenou tímto zákonem, případně občanským soudním řádem, upravujícím postup exekutora při výkonu funkce nebo jestliže jeho chováním byla závažně nebo opětovně narušena důstojnost exekutorského povolání. Jde tedy o jednání popsané intenzity či opětovnosti, které je buď protiprávní nebo samo o sobě nemusí být ještě protiprávní, ale narušuje důstojnost exekutorského povolání. Při hodnocení závažnosti porušení povinnosti exekutorem je ovšem třeba vycházet ze všech okolností konkrétního případu. Závažnost porušení povinnosti bude jistě určována významem chráněného zájmu, který byl činem dotčen, způsobem provedení a jeho následky, okolnostmi, za nichž byl čin spáchán, osobou kárně obviněného, mírou zavinění a jeho pohnutkou [blíže viz Kasíková, M. a kol. *Zákon o soudních exekutorech a exekuční činnosti* (exekuční řád). Komentář. 1. vydání. Praha: C. H. Beck, 2007, str. 368 a násled.]

Ze všech těchto skutečností vycházel kárný senát při rozhodování o vině soudního exekutora.

Soudnímu exekutorovi bylo kladeno za vinu, že postupoval v rozporu s § 109 odst. 1 písm. c) zákona č. 182/2006 Sb., o úpadku a způsobech jeho řešení (insolvenční zákon) a že tak porušil povinnost stanovenou právním předpisem. V odůvodnění návrhu na zahájení kárného řízení je dále uvedeno, že soudní exekutor nepostupoval v souladu s článkem 5 Pravidel profesionální etiky a pravidel soutěže soudních exekutorů.

Podle § 59 odst. 1 písm. b) zákona č. 120/2001 Sb., v jeho znění do 26. 6. 2009, kdy nabyl účinnosti zákon č. 183/2009 Sb. (dále jen „exekuční řád“), exekuci ukládající zaplacení peněžité částky lze provést příkázáním pohledávky. Podle § 65a téhož zákona, nestanoví-li tento zákon jinak, použijí se na provádění exekuce příkazem k výplatě z účtu u peněžního ústavu přiměřeně ustanovení občanského soudního řádu upravující výkon rozhodnutí příkázáním pohledávky.

Podle § 305 zákona č. 99/1963 Sb., ve znění pozdějších předpisů, občanský soudní řád (dále jen „o. s. ř.“), o tom, že usnesení o nařízení výkonu rozhodnutí nabylo právní moci, soud vyrozumí oprávněného a peněžní ústav; peněžnímu ústavu vyrozumění doručí do vlastních rukou.

Podle § 307 odst. 1 o. s. ř. výkon rozhodnutí se provede odepsáním vymáhané pohledávky a jejího příslušenství z účtu a jejím vyplacením oprávněnému. Byl-li výkon rozhodnutí nařízen ve více účtech povinného, provede peněžní ústav výkon rozhodnutí z jednotlivých účtů podle pořadí uvedeného v usnesení o nařízení výkonu rozhodnutí.

Podle § 307 odst. 2 o. s. ř. peněžní ústav provede výkon rozhodnutí ve dni, který následuje po doručení vyrozumění podle § 305; není-li však pohledávka povinného z účtu ještě splatná, provede peněžní ústav výkon rozhodnutí ve dni, který následuje po její splatnosti. Výkon rozhodnutí se provede i tehdy, postačuje-li pohledávka povinného z účtu jen k částečnému uspokojení oprávněného.

Podle § 307 odst. 5 o. s. ř. provedením výkonu rozhodnutí se peněžní ústav zproští v rozsahu plnění vyplaceného oprávněnému své povinnosti vůči povinnému.

Podle § 109 odst. 1 písm. c) zákona č. 182/2006 Sb., o úpadku a způsobech jeho řešení (dále jen „insolvenční zákon“), se zahájením insolvenčního řízení se spojují tyto účinky: výkon rozhodnutí či exekuci, která by postihovala majetek ve vlastnictví dlužníka, jakož i jiný majetek, který náleží do majetkové podstaty, lze nařídit, nelze jej však provést.

Podle § 109 odst. 5 téhož zákona, nestanoví-li zákon u některého ze způsobu řešení úpadku jinak, trvají účinky spojené se zahájením insolvenčního řízení do skončení insolvenčního řízení, a jde-li o reorganizaci, do schválení reorganizačního plánu.

Podle § 142 insolvenčního zákona, jinými rozhodnutími o insolvenčním návrhu jsou a) odmítnutí insolvenčního návrhu pro vady, b) zastavení řízení pro nedostatek podmínky řízení, který nelze odstranit nebo který se nepodařilo odstranit, nebo pro zpětvzetí insolvenčního návrhu, c) zamítnutí insolvenčního návrhu, d) zamítnutí insolvenčního návrhu pro nedostatek majetku dlužníka.

Podle § 146 odst. 1 insolvenčního zákona, účinností rozhodnutí podle § 142 zanikají účinky spojené se zahájením insolvenčního řízení a dosud vydaná předběžná opatření. Odůvodňují-li to okolnosti případu, může insolvenční soud určit, že účinky spojené se zahájením insolvenčního řízení a dosud vydaná předběžná opatření zaniknou až právní mocí rozhodnutí.

Podle § 71 odst. 1 insolvenčního zákona, soudní rozhodnutí, předvolání, vyzoomění nebo jiná písemnost insolvenčního soudu nebo účastníků se v insolvenčním řízení doručují pouze vyvěšením písemnosti na úřední desce insolvenčního soudu a jejím současným zveřejněním v insolvenčním rejstříku (dále jen „doručení vyhláškou“), ledaže zákon stanoví pro určité případy nebo pro určité osoby i zvláštní způsob doručení. Podle § 74 odst. 1 téhož zákona zveřejnění písemnosti v insolvenčním rejstříku je dokladem o doručení i při zvláštním způsobu doručení této písemnosti. Podle § 75 odst. 1 téhož zákona o zvláštní způsob doručení jde tehdy, jestliže zákon ukládá, aby písemnost byla doručena zvlášť nebo do vlastních rukou adresáta.

Podle § 102 odst. 1 písm. f) insolvenčního zákona, o zahájení insolvenčního řízení vyzoomí insolvenční soud neprodleně soud, správce daně, soudního exekutora nebo jiný orgán, u kterého podle údajů obsažených v insolvenčním návrhu a listinách k němu připojených probíhá řízení o výkonu rozhodnutí nebo exekuce na majetek dlužníka.

Podle § 102 odst. 5 téhož zákona, povinnost vyzoomět osoby podle odstavců 1 – 3 splní insolvenční soud tím, že jim zvlášť, a to prostřednictvím veřejné datové sítě, doručí vyhlášku, kterou se oznamuje zahájení insolvenčního řízení.

Kárný senát především uvádí, že kárně obviněný byl stíhán pro jeden skutek, který měl spočívat jednak v tom, že neoprávněně dne 21. 8. 2008 vymohl část peněžitého plnění na exekutorský účet, a poté dne 17. 12. 2008 vyplatil vymožené peněžité plnění na účet oprávněných. Návrh na zahájení kárného řízení a ostatně i obhajoba kárně obviněného vycházela v prvé řadě z toho, že v probíhajících a dosud nepravomocně skončených dvou insolvenčních řízeních nelze vyplatit vymožené plnění oprávněnému. V posuzované věci však tato úvaha nemůže obstát. První insolvenční řízení bylo zahájeno dne 14. 8. 2008 a skončilo dne 4. 12. 2008 usnesením o odmítnutí návrhu pro jeho vady, které nabylo právní moci dne 31. 12. 2008. Druhé insolvenční řízení bylo zahájeno dne 15. 12. 2008 a skončilo dne 17. 12. 2008 usnesením o zastavení řízení pro překážku věci zahájené, které nabylo právní moci dne 7. 1. 2009. Podstatné je však to, že usnesení o odmítnutí návrhu a usnesení o zastavení řízení jsou podle § 142

insolvenčního zákona jinými rozhodnutími o insolvenčním návrhu, u nichž nedochází k posuzování oprávněnosti podaného návrhu, nýbrž jen k posouzení podmínek pro jeho projednání. V případě, že dojde k vydání rozhodnutí o insolvenčním návrhu podle § 142 insolvenčního zákona, tedy že bude insolvenční řízení ukončeno jinak než rozhodnutím o úpadku dlužníka, zanikají ze zákona účinky spojené se zahájením insolvenčního řízení podle § 109 a § 110 insolvenčního zákona. Rovněž tak doposud vydaná předběžná opatření podle § 112 a § 113 jsou pokládána bez dalšího za zaniklá. V případě, kdy insolvenční soud v závislosti na okolnostech případu pokládá za vhodné spojit účinky zahájeného insolvenčního řízení a dosud vydaných předběžných opatření až s právní mocí rozhodnutí, je oprávněn takto učinit, přičemž o odkladu zániku účinků zahájeného insolvenčního řízení a vydaných předběžných opatření by měl rozhodnout jako o součásti rozhodnutí o insolvenčním návrhu podle § 142. Důvodem pro takový odklad může být situace, kdy v důsledku zrušení účinků spojených se zahájením insolvenčního řízení a dosud vydaných předběžných opatření, by ze strany dlužníka mohlo dojít k nevratným krokům, které by případně užitý opravný prostředek věřitele uplatněný proti rozhodnutí insolvenčního soudu učinilo irelevantním v tom slova smyslu, že bez ohledu na výsledek rozhodnutí o opravném prostředku by další řízení již nemělo praktický význam.

Přeneseme-li výše uvedené úvahy na posuzovanou věc, je nepochybně prokázáno, že dne 17. 12. 2008 vyplatil soudní exekutor peněžní prostředky ze svého účtu, kam byly dne 21. 8. 2008 připsány peněžním ústavem, oprávněným. V tentýž den skončilo druhé insolvenční řízení, a to usnesením ze dne 17. 12. 2008, č. j. KSPA 48 INS 5095/2008-A7, o zastavení řízení. V usnesení o zastavení řízení není uvedeno nic o odkladu zániku účinků zahájeného insolvenčního řízení. Uvedené usnesení bylo vyvěšeno v insolvenčním rejstříku dne 17. 12. 2008 bez uvedení hodiny. Znamená to tedy, že vyvěšením uvedeného usnesení v insolvenčním rejstříku dne 17. 12. 2008 zanikly účinky spojené se zahájením insolvenčního řízení nastalé dne 15. 12. 2008 v 11:32 hod. Se zřetelem k tomu, že nelze zjistit, ve kterou hodinu dne 17. 12. vyplatil soudní exekutor (případně dal příkaz k vyplacení) peněžní prostředky oprávněným, nelze prokázat, že tyto prostředky vyplatil v rozporu s § 109 odst. 1 písm. c) insolvenčního zákona. Naopak je nutno uzavřít, že nebylo prokázáno, že se tato část skutku uvedeného v návrhu na zahájení řízení stala.

Shora uvedené úvahy platí i pro první insolvenční řízení, které bylo zahájeno dne 14. 8. 2008 ve 14:50 hod. a skončeno usnesením ze dne 4. 12. 2008, č. j. KSPA 56 INS 3208/2008 – 31 o odmítnutí návrhu. Ani v tomto usnesení není uvedeno nic o odkladu účinků spojených se zahájením insolvenčního řízení.

Zbývalo tedy posoudit, zda se stala ta část skutku, jímž je kárně obviněnému kladeno za vinu, že v rozporu s § 109 odst. 1 písm. c) insolvenčního zákona vymohl dne 21. 8. 2008 peněžité plnění na exekutorský účet. Z obsahu spisu bylo zjištěno, že předmětné exekuční příkazy byly vydány dne 29. 4. 2008 a peněžní ústav byl přípisem ze dne 22. 5. 2008, který obdržel dne 27. 5. 2008, vyrozuměn o tom, že usnesení o nařízení exekuce nabylo právní mocí dne 6. 5. 2008. Z hlediska ustanovení § 307 odst. 2 věty první o. s. ř. měl peněžní ústav konat dne 28. 5. 2008. Tak tomu ovšem nebylo, přičemž nebylo ani zjišťováno, kdy peněžní ústav odepsal pohledávku z účtu manželky povinného. Prokázáno bylo pouze to, že dne 21. 8. 2008 tyto peněžní prostředky přibyly na účet soudního exekutora. Předtím ovšem dne 15. 8. 2008 vydal soudní exekutor další vyrozumění o nabytí právní mocí exekučních příkazů (2. 6. 2008) vydaných dne 29. 4. 2008, přičemž peněžní ústav obdržel toto vyrozumění dne 19. 8. 2008.

K této části skutku lze uzavřít, že exekuční příkazy vydané dne 29. 4. 2008, nabyly právní mocí dne 2. 6. 2008, přičemž peněžní ústav byl vyrozuměn o právní mocí usnesení o nařízení exekuce (6. 5. 2008) dne 27. 5. 2008. Rozhodné úkony soudního exekutora směřující k realizaci

exekučních příkazů na přikázání pohledávky z peněžního účtu byly učiněny před zahájením prvního insolvenčního řízení, tedy před 14. 8. 2008.

Kárně obviněný tvrdí, že o zahájení insolvenčního řízení nebyl vyrozuměn a že je prakticky vyloučeno, aby ve všech probíhajících řízeních prováděl kontrolu již vydaných exekučních příkazů. V tomto směru kárný senát vycházel z toho, že soudní exekutor má být insolvenčním soudem neprodleně vyrozuměn o zahájení insolvenčního řízení, přičemž za splnění této povinnosti se považuje doručení vyhlášky, kterou se oznamuje zahájení insolvenčního řízení, prostřednictvím datové sítě. Z obsahu spisu KSPA 56 INS 3208/2008 a KSPA 48 INS 5095/2008 plyne, že insolvenční soudy této povinnosti dostaly. Ve spise soudního exekutora není žádný doklad o tom, že mu byly zaslány vyhlášky o zahájení insolvenčních řízení, nachází se zde ve fyzické podobě vyhláška o zahájení insolvenčního řízení ze dne 14. 8. 2008, která podle otisku razítka došla do exekutorského úřadu dne 18. 8. 2008. Lze tedy uzavřít, že nejpozději dne 18. 8. 2008 věděl soudní exekutor o tom, že na návrh povinného L. Z. bylo dne 14. 8. 2008 zahájeno insolvenční řízení, což ve svých důsledcích znamená, že exekuci na majetek povinného lze nařídit, ale nelze ji provést.

Podle názoru kárného senátu v situaci, kdy soudní exekutor provedl všechny úkony k nařízení a provedení exekuce před zahájením insolvenčního řízení, mohl by být stíhán pouze tehdy, pokud by byla právním předpisem stanovena jeho povinnost v tom směru, že v okamžiku, kdy se o zahájení insolvenčního řízení dozví, musí provedení exekuce zabránit. V tomto konkrétním případě je dále problém i v tom, co se má považovat za provedení exekuce, zda odepsání peněžních prostředků z účtu povinného peněžním ústavem nebo jejich výplata z účtu soudního exekutora oprávněným, která proběhla dne 17. 12. 2008 a kterou nelze považovat za výplatu v rozporu s § 109 odst. 1 písm. c) insolvenčního zákona.

Kárný senát nezjistil, jakou povinnost měl soudní exekutor porušit ve vztahu k žalovanému jednání týkajícímu se dne 21. 8. 2008, kdy mu na jeho účet došly peněžní prostředky od peněžního ústavu. Návrh na zahájení kárného řízení se o porušení takové povinnosti neopírá, a nelze ani dovodit, že by soudní exekutor narušil důstojnost exekutorského povolání ve vztahu k této části skutku uvedeného v návrhu. Rozhodně však nelze tvrdit, že by kárně obviněný dne 21. 8. 2008 vymohl peněžité plnění, neboť nečinil nic, co lze pod tento pojem subsumovat. Kárný senát dospěl k závěru, že i pro tuto část skutku platí, že nebylo prokázáno, že soudní exekutor dne 21. 8. 2008 vymohl v rozporu s § 109 odst. 1 písm. c) insolvenčního zákona peněžité prostředky na exekutorský účet.

Kárný senát tedy shrnuje, že zveřejněním usnesení o odmítnutí návrhu na zahájení insolvenčního řízení a usnesení o zastavení insolvenčního řízení v insolvenčním rejstříku zanikají účinky spojené se zahájením takového řízení, ledaže by soud spojil účinky zahájeného insolvenčního řízení až s právní mocí usnesení a rozhodl o odkladu zániku těchto účinků. Vyplatil-li soudní exekutor peněžní prostředky oprávněným v den vyvěšení usnesení o zastavení řízení v insolvenčním rejstříku, nepostupoval v rozporu s § 109 odst. 1 písm. c) insolvenčního zákona.

Pokud soudní exekutor učinil úkony rozhodné pro nařízení a provedení exekuce před zahájením insolvenčního řízení, přičemž po jeho zahájení přibyly na jeho účet peněžní prostředky odepsané peněžním ústavem z účtu povinného, nelze prokázat, že exekutor vymohl peněžité plnění v rozporu s § 109 odst. 1 písm. c) insolvenčního zákona.

Se zřetelem k výše uvedenému, kdy nebylo prokázáno, že se stal skutek, pro nějž je kárně obviněný stíhán, rozhodl kárný senát tak, že podle § 19 odst. 2 zákona č. 7/2002 Sb. ve spojení

s § 226 písm. a) zákona č. 141/1961 Sb., o trestním řízení soudním (trestní řád) za použití § 25 zákona č. 7/2002 Sb., kárně obviněného návrhu na zahájení kárného řízení zprostil, neboť nebylo prokázáno, že se stal skutek, pro nějž byl kárně obviněný stíhán.

Kárně obviněný neuplatnil právo na náhradu nákladů podle § 19 odst. 3 zákona č. 7/2002 Sb., a proto o tomto nároku kárný senát nerozhodoval.

P o u č e n í: Proti tomuto rozhodnutí **n e n í** odvolání přípustné.

V Brně dne 6. prosince 2010

JUDr. Marie Turková
předsedkyně kárného senátu